

Kizökkent az idő...

Hamlet híres mondatát Arany János így fordítja, így értelmezi. Nádasdy Ádám szerint: „A világ szétesett”, Telekes Béla 1903-ban így véli helyesnek: „Korunk meghibbant”. Shakespeare egy angol szólást használ az időre vonatkoztatva: „out of joint – put it right”. Valami elromlik, amit meg kell javítani.

De létezik-e kizökkent, szétesett, meghibbant, elromlott idő? Arisztotelész szerint az idő a változás dimenziója, tehát eleve nem konstans, halad, mozog, folyik a változás szerint. Van-e rend benne? Vagy csak illúzió az az út, amit Hélios szaját szekere szerint bejár? Nem, nappalok léteznek, éjszakák léteznek. Vajon az egyén, a művész mit lát lényegesnek a huszonnégy órából, miközben az aranyhintó helyett a világ rossz szekere fut vele? Mi az az egy mondat, az Egymondat, ami esszencia-ként megmarad, és van-e a szónak annyi hatása, ereje, hogy megjavítsa, helyes irányba lökje a kizökkent időt? Helyére lehet-e tolni? Helyére tudjuk-e tolni? Helyére kell-e tolni? Van-e helye egyáltalán?

„Kevesebbet a civilizációval, többet a költészettel” (SZ.B.) – szól egy februári mondat, aztán itt egy októberi is: „Minden írás aljasság” (N.Z.M.). Mindkettő húz egyet az idő kerekén, akár a többi.

Kalendáriumunk szövegegységei (szövegei) a 2019. év (majdnem) minden napjának (365?), kizökkent idejének helyretolásra tett kísérletek. Itt-ott ez is kificamodott, van, amiből kettő van, van, amiből egy sincs. Korunk már csak ilyen!

Kedves Olvasó! „Manere fortis” (K.Á. – november)

Bubits Tünde

